

[N. P. Andreassen.]

betydeligt for 1945 og den Del af 1946, der er gaaet indtil nu, idet Udgiftspristallet for Landbrugets Vedkommende er steget meget betydeligt paa det ene og det andet Omraade. Det vil altsaa sige, at Produktionsprisen paa Sæd ogsaa er steget fra 1944 og indtil nu, fra de ca. 23—24 Kr., som de stod i dengang, og til de 26—31 Kr., som det ærede Medlem Hr. Victor Larsen nævnte, at de i dette Øjeblik staar i. I Udvalget blev de samme Tal nævnt, saa det ærede Medlem har i hvert Fald faaet at vide, hvordan Udvalget saa paa disse Priser.

Jeg synes, det vilde være forkert, som hele Forholdet ligger nu, ja, jeg kunde næsten sige, at det vilde være uretfærdigt over for Landbruget og hele dets Afleveringspligt, saaledes som alt ligger, at fastsætte de Priser, det kommunistiske Mindretal foreslaar; de vil overhovedet ikke svare til Landbrugets Produktionsforhold saaledes, som de er ude i Landet nu.

Det ærede Medlem sammenligner Kornafleveringen og Sukkerroeperiserne, men det kan man efter min Mening slet ikke gøre i denne Forbindelse. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at naar man satte en høj Pris paa Sukkerroerne, var det i og for sig ikke, fordi man vilde give højere Priser, men det var for at sætte en Præmie paa denne Dyrkning, for at faa et større Areal til at dyrke Sukkerroer paa. . . (Aksel Larsen: Det er det samme!). Det er ikke det samme. Danmark har jo Brug for disse Sukkerroer, har Brug for Sukkeret for at sælge det til andre Lande for at faa andre livsnødvendige Varer til Gengæld. Det ved det ærede Medlem udmærket godt, og hvis vi ikke havde sat denne Præmie paa Arealerne til Sukkerroedyrkning, havde Danmark ikke faaet Sukker til at handle med, og vi havde ikke faaet de nødvendige Varer ind i Landet, som vi trænger til. Det, der er sket, synes jeg er helt rigtigt, saaledes som Forholdet har ligget.

Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale de Ændringsforslag, der er stillet af Ministeren og tiltraadt af Flertallet, og anbefale at stemme imod samtlige andre Ændringsforslag.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Erik Eriksen): Jeg vil gerne takke Udvalget for dets Arbejde og Flertallet for den Tilslutning, der er givet til det foreliggende Lovforslag og til Ændringsforslagene under Nr. 3 og 5. Naar man ændrer Bestemmelserne i § 1, Stk. 5 — hvad der vil ske efter Ændringsforslag Nr. 3 —, saaledes

at Ordene „i Løbet af Høstaaret“ ændres til „inden 1. Marts 1947“, saa er det jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. N. P. Andreassen sagde, at denne Formulering dækker den Tankegang, der er nedlagt i selve Kornlovsforslaget. Man kan sige det saaledes, at det, der nu sker, er, at man sikrer Husmændene deres 100 000 t Korn til en Pris af godt 27 Kr. pr. Td. Jeg synes, at det er noget meget væsentligt, at Husmændene ved, hvad der paa dette Omraade er sikret dem, uanset Forholdenes Udvikling ude omkring, og om dette er der, som allerede paaapeget flere Gange, opnaaet Enighed inden for alle Landbrugets faglige Organisationer.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed gentage, hvad jeg ved Lovforslagets første Behandling i øvrigt sagde om § 1, Stk. 5, men kun henlede Opmærksomheden paa Ændringsforslaget under Nr. 5, hvori det fastslaas, at hvis det lykkes efter 1. Marts at faa en Import af Korn, hvad ganske vist ikke det allerringeste tyder paa, men hvis det skulde lykkes, saa skal Landbrugsorganisationerne være med til at træffe Bestemmelse om Fordelingen af dette Korn.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Carl Petersen, som ikke var tilfreds med, at Husmændene — eller det mindre Landbrug, hvordan man nu vil sige det — ikke skal have en forlods Tildeling, at for mig at se skyldes Husmændenes stærke Stilling i Dag netop, at de paa en saa dygtig Maade har formaaet at gøre sig gældende inden for Samarbejdet mellem Organisationerne, som Tilfældet er, og i det Øjeblik det viser sig muligt at købe Korn ude i Verden, er der ingen saglig Begrundelse for at gennemføre en Kornlov. Men der er som sagt ikke noget, der tyder paa, at vi i det hele taget faar denne Import, og derfor kan man sige, at det er en helt teoretisk Diskussion, der her føres.

Men nu er det altsaa fastslaaet, at hvis der kommer en Import efter 1. Marts, skal den fordeles paa den Maade, det her er angivet, nemlig ved Forhandling mellem Landbrugets Organisationer, og hvis der ikke er Enighed, skal det ske ved Lov. Det er det Princip, der har været det bærende hele Tiden: at det er Landbrugets egne Folk, der i Enighed og Fællesskab skal løse disse Problemer. At de ogsaa kan det, tvivler jeg ikke paa. Jeg har i det hele taget den Opfattelse, at jo mere Administrationen er i Stand til at samarbejde med de faglige Instanser, des lettere gaar det. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at dette her er ikke noget, vi er kommet ind paa under